08/11/2019

Το βλέμμα του Ταξιάρχη

/ Ορθόδοξες Προβολές

Εσύ με κοιτάς από ψηλά. Εγώ είμαι χαμηλά στο προαύλιο της αναζήτησης του βλέμματός σου. Ήρθα από μακριά στο Μανταμάδο, αλλά, τώρα, μού είπαν, θα ζήσεις εδώ τα επουράνια μέσα από το βλέμμα του Αρχαγγέλου Μιχαήλ. Εγώ, από αυτά, πολλά περιμένω. Και περισσότερα περιμένω, γιατί ήρθα εδώ με μία πίστη έως τα χνούδια της στρατόσφαιρας, ώστε να προσεγγίσω κι εγώ την μορφή σου, την πλασμένη από πυλό και από αίμα αγίων Μαρτύρων.

ΚΑΨΤΕ – ΡΗΜΑΞΤΕ – ΛΕΗΛΑΤΗΣΤΕ! – Οι Σαρακηνοί «στοχεύουν» το Μανταμάδο

Πάνω στο πειρατικό του, λέει η Παράδοση, ο αρχιπειρατής Σιρχάν κάλεσε όλους τους πειρατές του. Αυτός ήταν ογκώδης, φοβερός, που ερήμωνε τόπους, έκαιγε και έκαμε και έφτιαχνε και εξαφάνιζε τα όνειρα στη στάχτη. «Ακούστε με καλά» είπε ο Σιρχάν, «τούτη τη φορά θα μπούμε στο μοναστήρι. Όλα είναι δικά σας. Εγώ θέλω μόνο το χρυσό ποτήρι που μ’ αυτό λειτουργούν οι καλόγηροι, για να πίνω το κρασί μου».

Κοντοστέκομαι στην είσοδο. Είναι από το σύννεφο, που δεν ξέρεις από πού να μπεις.

Δεν έχουν εισόδους τα σύννεφα. Άλλοι μπαίνουν από εκεί, άλλοι από δω. Τα σύννεφα, αν είχαν μία θύρα, θα ήταν στο Μανταμάδο της εισόδου του βλέμματος του Αργαγγέλου. Στα σύννεφα – με ξέρεις – μπαίνω με καρδιά και απλά, ώστε η Πίστις κινεί τα βουνά.

ΜΕ ΜΠΑΛΤΑ ΚΑΙ ΞΑΦΝΙΚΑ – ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΡΑΝΤΙΣΤΗΚΑΝ ΜΕ ΑΙΜΑ ΜΑΡΤΥΡΩΝ

Οι πειρατές, διηγείται η Παράδοση, κατάφεραν να ξεσφαλίσουν την είσοδο από μέσα, έχοντας πηδήσει με γάντζο, κατά την ώρα που οι καλόγεροι ήταν όλοι προσευχόμενοι και ανύποπτοι μέσα στο Καθολικό, πριν χαράξει η καινούρια ημέρα.

Σφαγιάστηκαν όλοι, δίχως καν να προλάβουν να αντιδράσουν, αν και ήταν ανδρείοι και άλλοτε οι πειρατές υπέφεραν πολλά από την άμυνα τους. Υποθέτει κανείς την κόψη του μπαλτά πάνω σε προσευχομένους, κατ’ εκείνην την ώρα, μοναχούς. Ο ιερός ναός πλημμυρίστηκε «βρύσες» και ολόγυρα ραντίστηκε από αίμα Μαρτύρων.

Γλυκά είναι εδώ. Σαν κουταλιά κρέμας παιδιού και κόψη φοβερού σπαθιού. Τρομερά είναι εδώ. Έχω μπει στην αυλή του Αρχαγγέλου και πόσοι άραγε αόρατοι άγγελοι κάνουν, τώρα, «φρου – φρου» με τα φτερά τους, δίχως καν να μπορώ να τους βλέπω;

ΕΙΧΕ ΣΩΘΕΙ Ο ΔΟΚΙΜΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛ – ΒΟΥΗ ΣΤΗ ΣΚΕΠΗ – ΕΡΧΕΤΑΙ Ο ΑΡΧΑΓΓΕΛΟΣ!

Ο Γαβριήλ, ο δόκιμος, μόλις ακούστηκαν οι Σαρακηνοί, διακονούσε εντός του Ιερού, καταφέρνοντας να βγει από το στενό παραθυράκι, σκαρφαλώνοντας πάνω στη σκεπή, αδυνατώντας, όμως, να διαφύγει της αντίληψης των πειρατών.

Θα πήγαιναν και γι’ αυτόν. Θα ανέβαιναν να τον καταδιώξουν, ειδικά και αυτόν τον έναν, ώστε και ούτε ένας να μη γλιτώσει τον μπαλτά.

Όμως, να! Κάτι σαν υπερκόσμιος άνεμος και βουή… Θεέ και Κύριε! Ο Αρχάγγελος Μιχαήλ πελώριος πάνω στη σκεπή για να διασώσει αυτόν τον έναν, τον δόκιμο Γαβριήλ. Αχρείαστο να ειπωθεί, ότι οι Σαρακηνοί αντίκρισαν τη μορφή του Ταξιάρχη και τους στένεψε η βαλβίδα της καρδίας τους – τρέμουλο, ανακοπή. Μόνον τρέξιμο.

Ο Ταξιάρχης ήταν πάνω στη σκέπη, πελώριος με σπάθα, απαστράπτων, αυστηρός, πολεμικός. Ό,τι είχαν προλάβει να κλέψουν, τους έπεσε αυθόρμητα από τα χέρια τους, με μόνη τους σκέψη τον κατήφορο, το καράβι, τη φυγή από το βλέμμα του Αρχαγγέλου.

Έτρεχαν οι πειρατές, κουτρουβαλιάζονταν, επήγαιναν σαν τις προχείρως δεμένες χορταρόμπαλες που κάποιος τις εκλώτσησε από το ύψος ενός λόφου.

Πιο κοντά προς το Καθολικό, με επισκέπτεται το δέος. Όχι, όμως, το δέος του φόβου, αλλά το δέος του σεβασμού, της αναγνώρισης της δύναμης και του μεγαλείου του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, κατ’ ευδοκιάν Θεού.

Σιγά σιγά, προς το βλέμμα του Ταξιάρχη, ομοιάζεις με άνθρωπο που φτιάχνει τον γιακά του, που ισιώνει με αγωνία τα μαλλιά του, που κοιτάζει το πώς θα τακτοποιηθεί, το πως να μοιάζει καθαρός και ευπρεπής, λίγο πριν της κορυφαίας συναντήσεως.

ΟΙ ΔΥΟ ΛΙΠΟΘΥΜΙΕΣ ΤΟΥ ΔΟΚΙΜΟΥ ΓΑΒΡΙΗΛ – «ΤΑΞΙΑΡΧΗ ΜΟΥ… ΤΑΞΙΑΡΧΗ ΜΟΥ…»

Ο δόκιμος Γαβριήλ διεσώθη από την παρέμβαση του ιδίου του Ταξιάρχη. Κατά τη στιγμή του θαύματος, είχε χάσει τις αισθήσεις του, καταρρέοντας πάνω στη σκεπή, οπότε και αργότερα συνήλθε από το φως που εχάραζε με δεκάδες εσφαγμένους παραδέλφους του, κάτω από τα πόδια του, εντός του αιματοβαμμένου ιερού ναού.

Κατέβηκε να δει. Ίσως κάποιος επιβίωσε. Εξέταζε και προσκυνούσε και ασπαζόταν τους Αγίους Μάρτυρες. Όμως, σιωπή. Αναπνοή, ούτε μέσα ούτε έξω. Τα δευτερόλεπτα κυλούσαν για να μαρτυρήσουν, ό,τι ήταν θέλημα Θεού για να σωθεί μόνον αυτός.

Έκλαυσε, ωσότου λιποθύμησε και πάλι. Πάλι σηκώθηκε, σε λίγο. Συρτός, όχι ορθός, γιατί δε βάσταγε τέτοια απογοήτευση. Έφθασε, έτσι, στο εικονοστάσι του Αρχαγγέλου.

Τι να ειπεί; Έστεκε εκεί. Η μορφή του Ταξιάρχη ήταν ακόμη νωπή από το επάνω θαύμα της σκεπής. Τα αίματα των παραδέλφων του, νωπά κι εκείνα ολόγυρα του.

«Ταξιάρχη μου... Ταξιάρχη μου...» είπε.

«Ταξιάρχη μου!!».

Θα αξιωθούμε, άραγε, να πατήσουμε το πόδι μας έως το σύννεφο;

Και, αν στην αρχή δεν έχουν χώρο τα σύννεφα, εμείς θα κουλουριαστούμε όπως τα

έμβρυα και θα χωρέσουμε. Θέλει και λίγο θάρρος και αυταπάρνηση το κέρδος της αιώνιας ζωής, και, εξάλλου, εγώ είμαι εδώ – με ξέρεις – προσπαθώ – είμαι μέσα στον ιερό ναό στο Μανταμάδο, μερικά βήματα από το βλέμμα του Αρχαγγέλου.

«ΤΟ ΑΙΜΑ ΣΑΣ ΔΕ ΘΑ ΠΑΕΙ ΧΑΜΕΝΟ» – Τον φωτίζει τον τρόπον ο Αρχάγγελος

Ο δόκιμος Γαβριήλ κοιτούσε τον Αρχάγγελο Μιχαήλ στο εικονοστάσι, έχοντας γύρω του τα ιερά σκηνώματα των σφαγιασθέντων παραδέλφων του. Τον πόναγε μέσα το τείχος και ο αρμός της καρδιάς του, το πώς θα τους ορθώσει και το πως θα διασώσει τη μνήμη τους, ενώ και η μορφή του Ταξιάρχη του θαύματος της σκεπής κυρίευε και γλύκαινε και όλο κάτι ευλαβικώς, όλο επήγαινε κάτι να υπαγορευτεί εις τον νου του.

«Γιατί; Γιατί, Ταξιάρχη μου, να μη μπορώ ο αμαρτωλός;».

Ξεκόλλησε η καρδία του και ξάφνου τόσο εκάλπαζε να αποτυπώσει το γλυκύτατον δέος του Ταξιάρχη Μιχαήλ, αλλά, όμως, ο δόκιμος Γαβριήλ την αγιογραφία δεν την ήξερε καθόλου, αλλά ούτε που υπήρχαν και τα αναγκαία υλικά.

Όμως, ξάφνου, να! Εκεί, από την πίεση, εκείνης της λαχτάρας του, έσφιγγε τα δάχτυλά του και άρα τα νύχια του μέσα στη σάρκα του, ώσπου ολίγες σταγόνες αίμα έγιναν τότε ορατές πάνω στο σώμα του και πάνω στα μαξιλαράκια των δαχτύλων του.

«Αίμα» είπε. «Αίμα».

Εφωτίσθη και γέμισε από αυτήν την ιδέα του τρόπου.

«Ευχαριστώ, Ταξιάρχη μου, ευχαριστώ!».

Όρμησε έξω, μέσα, τριγύρω, από δω και από εκεί, ευρίσκοντας μία λεκάνη και έναν σπόγγο, επιστρέφοντας κατόπιν στο Καθολικό και μαζεύοντας με ευλάβεια το αίμα των σφαγιασθέντων αδελφών του, ολοένα, δε, δοξολογώντας: «Ευχαριστώ! Ευχαριστώ! Με έδειξες αυτό! Ταξιάρχη μου, ευχαριστώ!».

Υποθέτει κανείς τον Γαβριήλ γονατιστόν, με σπόγγο στα χέρια να σφουγγίζει το αίμα, στύβοντας το ευλαβικά μέσα στη παλαιά λεκάνη και μετά εκατοστό εκατοστό, μέτρο με μέτρο σιγανό, να προχωρεί εις τον επομένον αδελφόν, εις την επόμενη γωνία και επιφάνεια και εσοχή, όπου είχε ραντιστεί με το αίμα των Αγίων Μαρτύρων.

Η ΦΟΒΕΡΗ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Κατόπιν, απέμεινε η φοβερή αυτή εις τους αιώνες ανακοίνωση του, προς τα ολόγυρα σκηνώματα των αναιρεθέντων παραδέλφων του:

«Αγαπημένοι μου αδελφοί, το αίμα σας δεν θα πάει χαμένο. Μ' αυτό θα φτιάξω την εικόνα του Αρχάγγελου Μιχαήλ, για να τον ευχαριστήσω από μέρους σας, που μεταφέρει στα άγια Του χέρια, τις ψυχές σας στον Δημιουργό».

Σε πλησιάζω. Κοντοστέκομαι. Ξανά βηματίζω. Βήμα μισό. Δε διστάζω – λαχταρώ! Κοντοστέκομαι, όμως, από σεβασμό. Λαχταρώ με σεβασμό. Τι ωραίο ετούτο που νιώθω, τώρα εδώ, να λαχταρώ με σεβασμό, με μία ορμή και μία εγκράτεια μαζί.

Να λαχταρούμε με σεβασμόν τον γλυκύτατον Ιησούν Χριστόν. Αυτή είναι η τελευταία σκέψις μου, εντός ολίγου, πριν από το βλέμμα του Ταξιάρχου, ωσάν να με εμπνέει ο Ταξιάρχης να ξανασκέφτομαι μόνον αυτό: Να λαχταρώ με σεβασμόν τον γλυκύτατον Ιησούν Χριστόν.

ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΟΥ ΤΑΞΙΑΡΧΗ – «Αλλ' ουδέ επιτρέπει η γλώσσα λαλήσαι»

Ενώπιον του Ταξιάρχη, απλώς τον κοιτώ. Να μείνω εδώ. Κάτι να κάμω να «φτουρήσει» η εικόνα του στον νου μου, για πάρα πολύ καιρό.

Δεν έχω, κιόλας, να πω. Μου περνάει από το μυαλό, το στιχουργικό του Γερό Αγίου Ιωσήφ του Ησυχαστού:

«Αλλ’ ουδέ επιτρέπει η γλώσσα λαλήσαι, ούτε νους και καρδία, ψυχή και θελήσει, επειδή βασιλεύει η γλυκεία Αγάπη, Ιησούς ο Σωτήρ μου, ο γλυκύτατος έρως».

ΜΑΖΕΥΕΙ ΑΣΠΡΟΧΩΜΑ – ΤΟ ΖΥΜΩΝΕΙ ΜΕ ΤΟ ΑΙΜΑ ΤΩΝ ΜΑΡΤΥΡΩΝ – Ο ΠΗΛΟΣ

Ο δόκιμος Γαβριήλ ξεκίνησε να ζυμώνει ψιλοκοσκινισμένο ασπρόχωμα με το αίμα των σφαγιασθέντων Αγίων Μαρτύρων. Φτιάχτηκε έτσι ο πηλός στο χρώμα ενός τρόπον τινά πολύ σκούρου ροδάκινου. Έπιανε, έπλαθε, χάραζε, δημιουργούσε τη μορφή, καθώς την ενθυμούνταν από την εμφάνιση του Αρχαγγέλου Μιχαήλ επάνω στη σκεπή.

Εκεί. Εδώ. Τα χέρια κινούνταν από τον Ουρανό.

«ΤΟ ΒΛΕΜΜΑ ΤΟΥ ΤΑΞΙΑΡΧΗ» σταματάει εδώ.

Είναι τα λόγια που συνορεύουν για να καταντήσουν σε φτώχεια, ενώ και η μορφή και το βλέμμα του Αρχαγγέλου είναι κάτι το φοβερό – στ’ αλήθεια, από τον Ουρανό.

Η σιωπή θα βοηθήσει εδώ.

Αφιερώνεται στον μικρό εορτάζοντα Μιχ.Β. – Τα φτερά του Αρχαγγέλου Μιχαήλ να ριζώνουν στις πλάτες σου, Μιχάλη

Επιμέλεια – Σύνταξη: Κώστας Παναγόπουλος – ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟ «ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ» – Νοέμβριος 2019

Τις πληροφορίες και τα γεγονότα της ιστορίας της Αναγλύφου Εικόνας του Αρχαγγέλου Μιχαήλ Μανταμάδου ελάβαμε από το «ΙΣΤΟΡΙΑ – ΕΙΚΟΝΑ» (Πρωτοπρεσβύτερος Ευστράτιος Δήσσος, Ιερατικός Προϊστάμενος, Ιερού Ναού Παμμεγίστων Ταξιαρχών Μανταμάδου – www.taxiarhismantamadou.gr)

Ελήφθησαν στιγμιότυπα από την Gigapixel εικονική περιήγηση, η οποία δημιουργήθηκε από την Pelagus Creative Web για λογαριασμό του επισήμου ιστοτόπου Αρχαγγέλου Ταξιάρχη Μιχαήλ Μανταμάδου, την οποία μπορείτε να παρακολουθήσετε ΠΛΗΡΩΣ ΕΔΩ